

Kraljevič Marko.

Pod lipo, pod lipo kralj Marko sedi,
In materi svojej tako-le velí:
„Povejte mi mati, kje dragi je brat?
Rešiti ga hočem, ga pojdem iskat.“

„Tam v ječi na Turškem je brat Andrijaž,
Do njega ne moreš, premnogo je straž;
V verigah je vklenjen, na golih je tléh,“
To mamica pravi s solzámi v očéh.

Zdaj Marko konjiča takój osedlá:
„Hej Šarec, le dirjaj, na Turško veljá!
In Šarcu iz podkev zabliska se blisk, —
Da straže sovražne spodí njegov vrisk.

In Šarec le dirja, žari mu okó,
Iz pódkev odlétajo iskre svetló.
„Stoj blágo ti dobro!“ kralj Marko velí,
„Vžé blizu sva ječe, kjer brat moj medlí.“

Konjiču otave da, mrzle vodé;
Pred stražo pristopi: „Kje brat mi moj mré?“ —
„Tam brat je v zapóru, tvoj brat Andrijaž
Do njega ne moreš, premnogo je straž!“

„Spustíte mi brata, če ne, vam gorjé!“
Z mezinem poseka stražarjem glavé;
Razruši zapáhe in vrata zdrobí,
In vklenjen v verigah na tleh brat leží.

„Ti tukaj si, Marko, o sprejmi te Bog!
Ti rešil me bodeš moréčih nadlog.
Je mati še živa? Stojí še naš dom?
Razbij mi verige, da svoboden bom!“

In Marko verige prebije na mah,
Železje odpade: O, žalost in strah!
„Pol mrtev si bratec, ubožen, in bléd!
Veséli se z mano, svobóden si spet.

Zajézdita Šarca, in Šarec ob tlá
S kopitom udari, da iskra igrá,
In dirja in dirja naprej in naprej —
Vžé dom se jim sveti zmed lipovih vej. —

„Poglédi ga mati! — Tvoj sin Andrijaž
Je rešen iz ječe, spet tu ga imaš.“ —
Brat bratu pomagaj do zadnje krvi,
Če tudi nevarnost in smrt ti pretí.

Fr. Šetina.

Vile.

Vile so bele žene, tenke in vitke rasti; lasjé jim visé po hrbtu. Živé ob virih, studenih in drugih vodah; a rade so tudi v gozdih, na polji in v vinskih gorica. Lepó je njih petje in srečen je človek, kateri ga čuje. „Ako vile pojejo, dobra bode letina,“ takó se pripoveduje o Vilah, in še marsikaj družega.